

Анотація

У статті розглядається проблема навчання студентів-медиків основним культурним нормам при викладанні англійської мови, оскільки іноземна мова вважається інтегруючим та об'єднуючим предметом для гуманітарних дисциплін.

Аннотация

В статье рассматривается проблема обучения студентов-медиков основным нормам культуры в процессе преподавания английского языка, поскольку иностранный язык считается интегрирующим и объединяющим предметом для гуманитарных дисциплин.

Summary

The article deals with the problem of teaching medical students the basic cultural norms in English as a foreign language is considered to be an integrating and unifying subject for humanities.

Ключові слова: культура мовлення, студенти-медики, культурологічна компетенція.

Ключевые слова: культура речи, студенты-медики, культурологическая компетенция.

Key words: standard of speech, medical students, cultural competence.

Подано до редакції 21.04.2013.

УДК 371.134;811.162.2(07)

© 2013

Коваль В.О.

СТРУКТУРА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ-ФІЛОЛОГА

Постановка проблеми у загальному вигляді... Поняття компетентнісної освіти запозичене нами із зарубіжжя, де у 1997 році в рамках Федерального статистичного департаменту Швейцарії та Національного центру освітньої статистики США й Канади було започатковано програму «Визначення та відбір компетентностей: теоретичні й концептуальні засади» (скорочена назва «DeSeCo») [10].

Важливим для дослідників стала проблема визначення структури й ієрархії компетентностей, які у більшості країн є підґрунтям для запровадження компетентнісного підходу на практиці.

Класифікація компетентностей, загальні засади щодо набуття ключових умінь і компетентностей увійшли до Білої книги, розробленої Європейською Комісією (1996), Меморандуму з освіти впродовж життя (2000), Лісабонської конференції (2001), Плану дій Євросоюзу та Ради Європи (2002), Плану дій з навичок і мобільності Єврокомісії (2002), Міжнародного департаменту стандартів для навчання, досягнення та освіти і прийняті більшістю країнами як стратегічна умова для впровадження освітнього процесу протягом життя. Згідно із основними засадами цих документів поняття «компетентність» трактується як здатність професійно здійснювати певний вид діяльності, виконувати завдання або роботу. Разом з тим поняття компетентності містить набір знань, навичок і ставлень, що дають змогу особистості ефективно діяти або виконувати певні функції, спрямовані на досягнення встановлених стандартів у професійній галузі або діяльності [5, с. 7-8].

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми... Міжнародна комісія Ради Європи визначає складові компетентності в сукупності базових умінь та навичок, основних шляхів навчання, кваліфікації, ключових понять, опорних знань та вважає, що вони передбачають:

- спроможність особистості сприймати та відповідати на індивідуальні та соціальні потреби;
- комплекс ставлень, цінностей, знань і навичок [5, с.7].

Американські фахівці М.Альберт, М.Мескон, Ф.Хедоурі у галузі професійної освіти компетентність визначають як поєднання наступних складових:

- концептуальної (наукової) – розуміння теоретичних основ професійної діяльності;
- інструментальної – володіння ключовими професійними уміньми;
- інтегративної – здатність синтезувати теоретичні та практичні знання при вирішенні професійних проблем;
- контекстуальної – розуміння соціального і культурного середовища, у якому здійснюється професійна діяльність;
- адаптивної – умінь передбачати зміни і заздалегідь бути до них готовим;
- комунікативної – умінь ефективно використовувати письмові й усні засоби в міжособистісному спілкуванні [4].

Структура професійної компетентності майбутніх учителів-філологів відображена в дослідженнях І.Зимньої [3]. Вчені у структурі компетентності як складного системного утворення визначають різні складові: елементи, аспекти, компоненти, підструктури, характеристики, блоки тощо, пропонуючи виокремити сукупність більш основних, інтегрованих, ключових компетентностей. Формування таких компетентностей має відбуватися у процесі неперервної освіти і стати головним завданням усіх освітніх закладів.

Формулювання цілей статті... Мета статті полягає у розкритті онтології професійної компетентності майбутнього вчителя-філолога.

Виклад основного матеріалу дослідження... У загальному вигляді освітні компетентності вчені структурують таким чином:

- ключові (надпредметні), які визначають здатність особи здійснювати будь-яку діяльність;
- галузеві (загальнопредметні), що накопичуються протягом вивчення змісту певного предмета (освітньої галузі);
- предметні, що утворюються при вивченні будь-якого предмета.

В. Сидоренко розглядає професійну компетентність учителя-словесника як процес набуття ним певних компетенцій, тобто характеристик, що визначають індивідуальний стиль роботи, спосіб досягнення навчально-виховної мети, забезпечують якість і ефективність його професійної діяльності; це компетенції в дії. До структури професійної компетентності вчителя української мови і літератури він відносить мовно-літературну, мовленнєву, функціонально-стилістичну, етнопедагогічну, соціокультурну, афектно-поведінкову, концептуально-прогностичну, моніторингову, рефлексивну, конструкторсько-операційну, програмно-інструментальну тощо компетенції [9, с.73].

Структуру професійної компетентності В.Гриценко, Б.Паньшин досліджують через призму педагогічних умінь, що об'єднуються у чотири групи: вміння «переводити» зміст об'єктивного педагогічного процесу в конкретні педагогічні завдання; будувати й приводити в дію логічно завершену педагогічну систему; виокремлювати й налагоджувати взаємозв'язки між компонентами та факторами педагогічного процесу; враховувати й оцінювати результати педагогічної діяльності [2, с. 58].

І.Зязюн [6] виокремлює у структурі змісту професійної компетентності знання предмета, методику його викладання, педагогіку та психологію, рівень розвитку професійної самосвідомості, індивідуально-типові особливості й професійно-значущі якості, стиль взаємовідносин із людьми, з якими він працює.

Професійна компетентність, зазначає О.Пометун, включає психолого-педагогічні знання, предметні, прикладні уміння і навички, особистісні здібності вчителя, за допомогою яких він ефективно може реалізувати мету, цілі і завдання навчально-виховного процесу [7].

О. Семенов, І. Трешина визначають низку професійно значущих якостей учителя-філолога, а саме: мовну компетенцію – опанування мовною системою за рівнями фонетики, лексики, морфології, синтаксису, стилістики тексту; лексико-семантичну; лінгвістичну; мовленнєву; комунікативну; іншомовну комунікативну; лінгвокраєзнавчу, соціолінгвістичну; культурознавчу, фольклорно-літературознавчу; методичну компетенцію; педагогічну, психологічну та науково-дослідну компетенції [8].

До структури ключових компетентностей вітчизняні науковці відносять: інформаційну, соціально-психологічну, громадянську, комунікативну, методологічну, життєву, професійну, психологічну (рефлексивну) [5, с. 90].

Отже, професійна компетентність складається із системи знань і вмінь, в основі сутності яких – єдність теоретичної і практичної підготовки.

У сучасній педагогічній науці використовується класифікація компетентностей І. Зимньої, що визначає три основні групи компетентностей: компетентності, що стосуються самого себе як особистості, як суб'єкта життєдіяльності (особистісні); компетентності, що стосуються взаємодії людини з іншими людьми (комунікативні); компетентності, що стосуються діяльності людини, яка проявляється у всіх її типах і формах (діяльнісні) [3].

У процесі підготовки майбутнього вчителя-філолога можна виокремити ключові та спеціальні (професійні) компетентності. До них варто додати спеціальні галузеві, профільні, предметні і компетентності спеціалізацій.

Проаналізувавши праці вчених з питань фахової підготовки майбутнього вчителя-словесника, можемо виокремити наступні ключові компоненти професійної компетентності:

соціальна – вміння жити та працювати з оточуючими (стимулювання діалогічного спілкування, удосконалення реалізації програм «Рівний – рівному», «Діалог», проведення факультативів зі світової культури, проведення тренінгів соціальної активності, проведення циклу позакласних заходів у формі ситуативних занять, написання творів з теми «Якби я був директором школи...», формування засобами навчального предмета поваги до історії, традицій українського народу, рідної мови та державних символів);

комунікативна – вміння вступати в комунікацію (спілкування), бути зрозумілим для інших (учнів, учителів, батьків), спілкування без обмежень (підготовка дидактичних матеріалів до уроків розвитку мовлення, репродукцій, уривків з фільмів, розробка варіантів карток з порівняльним перекладом, підготовка тез для усного і писемного мовлення з метою дотримання норм українського мовленнєвого етикету, розробка системи нестандартних уроків, які передбачають максимальне спілкування учнів, залучення дітей до створення власного словника труднощів української мови, створення на уроці нестандартних ситуацій, продовження формування вмінь та навичок учнів у позакласній роботі, залучення дітей до випуску альманаху, газети, стимулювання критичного ставлення до власної роботи, висловлення власної думки та адекватного сприйняття відгуків, удосконалення вміння слухати і чути з метою запобігання помилок у чужому і власному мовленні);

інформаційна – володіння інформаційними технологіями, уміння й навички роботи з друкованими джерелами, уміння здобувати й опрацьовувати інформацію з інших джерел, переробляти її відповідно до цілей і завдань педагогічного процесу (розвиток умінь учнів обирати потрібні джерела інформації, удосконалення вмінь використовувати додаткову літературу, проведення інформаційних хвилинок, інформаційних диктантів, вироблення вмінь складати схеми та читати їх, організація зустрічей із живими носіями інформації, залучення учнів до використання комп'ютера як потужного інструмента здобуття та обробки інформації, стимулювання критичного ставлення до повідомлень засобів масової інформації, виховання загальної інформаційної культури);

предметна – володіння певними засобами навчання у сфері навчального процесу (стимулювання активності як окремих учнів, так і колективу в цілому, вибір правильного стилю і тону у спілкуванні, управління їх увагою, темпом діяльності);

особисті якості вчителя – доброзичливість, чуйність, урівноваженість, витонченість, толерантність, рефлексія, людяність;

полікультурна – проведення інтегрованих уроків, уроків-екскурсій, зустрічей з цікавими людьми, проведення рольових ігор, «круглих столів» з питань культури та мистецтва, відвідування театру з подальшим обговоренням змісту та характеристикою образів певного твору, застосування нетрадиційних форм організації уроків (як-от: інтелект-шоу, ерудит-коктейль, літературний салон, літературна вітальня, сприяння розвитку духовності учнів);

компетентність самоосвіти і саморозвитку – здатність до саморозвитку, творчості, самовизначення, самоосвіти, конкурентоспроможність (створення програми самоосвітньої діяльності учнів, визначення проблеми, над якою передбачається працювати, підбір та опрацювання літератури; укладання учнями словника понятійно-термінологічного поля, складання тез, виписок, опорних конспектів; виконання творчих завдань, проведення ігор «Компетентність», «Науково-дослідна лабораторія», розробка учнями вікторин, тестів, сценаріїв, написання рефератів);

компетентність продуктивної творчої діяльності – вміння працювати, отримувати результат, ухвалювати рішення та відповідати за них (творчий підхід до вибору теми творів, раціональний підбір творчих завдань, реалізація нестандартних форм проведення уроків, інтегрованих уроків, дебатів тощо, організація інтенсивної позакласної роботи з предмета, проведення тематичних тижнів (наприклад, української мови та літератури, української культури, української пісні тощо).

Аналіз багаточисленних підходів щодо визначення показників ефективної підготовки майбутнього вчителя-філолога дає підстави зробити висновок, що актуальними у визначеній нами структурі професійної компетентності, яка включає предметно-фахову, особистісно-комунікативну, діяльнісно-технологічну групи, є такі ключові компетенції: світоглядно-ціннісна, соціальна (соціокультурна), особистісно-мотиваційна, інтелектуальна, інформаційна, комунікативна, когнітивна, життєва, дослідницько-пошукова, спеціальна (рефлексивна), лінгводидактична, мовна, іншомовна, мовленнєва, лінгвокраїнознавча, літературознавча, методична, інтерактивна, технологічна, – на основі яких вона власне і формується.

Висновки... Таким чином, структура професійної компетентності майбутнього вчителя-філолога представлена трьома групами ключових компетентностей, до яких входять 18 видів компетенцій. Науково обґрунтоване вирішення проблеми формування професійної компетентності майбутнього вчителя-філолога детермінує переосмислення цілей підготовки майбутнього педагога, її реалізацію на компетентісно орієнтованій основі.

Література

1. Гончаренко С.У. Український педагогічний словник / С.У. Гончаренко. – К. : Либідь, 1997. – 375 с.
2. Гриценко В.И. Информационная технология: вопросы развития и применения / В.И. Гриценко, Б.Н. Паньшин. – К. : Наукова думка, 1988. – 272 с.
3. Зимняя И.Я. Ключевые компетентности как результативно-целевая основа компетентностного подхода в образовании / И.Я. Зимняя. – М. : Исследовательский центр проблем качества подготовки специалистов, 2004. – 42 с.
4. Мескон М. Основы менеджмента : пер. с англ. / М. Мескон, М. Альберт, Ф. Хедоури. – М. : Дело, 1992. – 702 с.
5. Овчарук О. В. Развитие компетентностного подхода: стратегические ориентиры международной спільноти / під заг. ред. О.В. Овчарук // Компетентнісний підхід у сучасній освіті : світовий досвід та українські перспективи : бібліотека з освітньої політики – К. : «К.І.С.», 2004. – 112 с.
6. Педагогічна майстерність : підручник / І. А. Зязюн, Л. В. Крамущенко, І.Ф. Кривонос [та ін.] ; под ред. І.А. Зязюна. – К. : Вища школа, 1997. – 349 с.
7. Пометун О.І. Запровадження компетентнісного підходу – перспективний напрям розвитку сучасної освіти / О.І. Пометун. – [Електронний ресурс]. Режим доступу : http://visnyk.iatp.org.ua/visnyk/issue_artikle;22;0/32 k.
8. Семенов О.М. Професійна компетенція вчителя української мови і літератури : програма спецкурсу (для студентів спеціальності 7.010103 – Українська мова та література) / Олена Миколаївна Семенов. – Глухів, 2003. – 66 с.

9. Сидоренко В.В. Модель професійної компетентності вчителя української мови і літератури в контексті впровадження компетентісно зорієнтованого підходу / В.В. Сидоренко // Наукова скарбниця освіти Донеччини. – 2011. – №1(8). – С.72-77

10. Стратегія реформування освіти в Україні : рекомендації з освітньої політики. – К. : «К.І.С.», 2003. – 296 с.

Анотація

У статті досліджується сутність професійної компетентності майбутніх учителів-філологів та розкривається її структура, яка включає наступні ключові компоненти: соціальну, комунікативну, інформаційну, предметну, полікультурну компетентності, особисті якості вчителя, компетентність самоосвіти і саморозвитку, компетентність продуктивної творчої діяльності тощо.

Аннотация

В статье исследуется сущность профессиональной подготовки будущих учителей-филологов и раскрывается ее структура, которая включает следующие ключевые компоненты: социальную, коммуникативную, информационную, предметную, поликультурную компетентности, личные качества учителя,

Summary

The article examines the nature of professional competence of teachers, philologists and reveals its structure, which includes the following key components: social, communicative, informative, , objective, multicultural competence, personal qualities a teacher competence self-education and self- competence, competence productive creative activities and etc.

Ключові слова: компетентність, компетенція, професійна компетентність, ключові компетентності, ключові поняття, опорні знання, кваліфікації.

Ключевые слова: компетентность, компетенция, профессиональная компетентность, ключевые компетентности, ключевые понятия, опорные знания, квалификации.

Key words: competence, competence, professional competence, core competence, core concepts, basic knowledge and skills.

Подано до редакції 02.04.2013.

УДК 371.26

© 2013

Кожем'якіна І.В.

ДІАГНОСТИКА РОЗВИТКУ МОВНО-МОВЛЕННЄВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ

Постановка проблеми у загальному вигляді... Зважаючи на становлення соціально-комунікативної особистості в системі загальноосвітньої школи, особливо в її початковій ланці можна зазначити, що проблема розвитку та постійного удосконалення мовно-мовленнєвої компетентності вчителя, зокрема вчителя початкових класів, залишається актуальною впродовж його професійного становлення.

Здійснюють таку діяльність безпосередньо інститути післядипломної педагогічної освіти. Ефективна організація навчально-методичної взаємодії потребує постійної діагностики рівнів розвитку мовно-мовленнєвої компетентності, яка сприятиме виявленню проблемних аспектів реалізації професійної комунікації вчителя початкових класів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми... свідчить про наявність ґрунтовних теоретико-практичних наробок у напрямку формування і розвитку професійної мовленнєвої майстерності майбутнього вчителя початкових класів. Можливості функціонування мовно-комунікативного підходу в освіті досліджувалися В.Каліш, Л.Паламар; формування комунікативної культури та культури мовлення стало науковим пошуком В.Садової, К.Климової; основи формування професійних мовленнєвих умінь визначалися у роботах Н.Лесняк, В.Пасинок; технологія навчання риторики визначена у дослідженні Л.Ткаченко.

Цікавими для нашого дослідження виявилися діагностики рівнів формування мовнокомунікативної компетенції студентів філологічних факультетів (Т.Симоненко); комунікативної компетентності майбутнього вчителя початкових класів (Л.Бірюк); української культуромовної особистості вчителя (О.Семенов).

Формулювання цілей статті... Метою даної статті визначено здійснення діагностичного аналізу рівнів розвитку мовно-мовленнєвої компетентності вчителя початкових класів у процесі післядипломної освіти для подальшої розробки технології її удосконалення відповідно до вимог сучасної шкільної практики.

Виклад основного матеріалу дослідження... Здійснений нами теоретичний аналіз проблеми дослідження доцільно підсилити чіткою констатацією вивчення реального стану розвитку професійної мовно-мовленнєвої компетентності вчителів початкових класів.

Визначаючи основи системи роботи, орієнтуючись на спрогнозовану модель розвитку професійної мовно-мовленнєвої компетентності вчителя початкових класів в умовах післядипломної освіти необхідно спиратися на конкретні дані про ступінь сформованості професійної мовної, мовленнєвої, а відповідно і комунікативної компетентності, що характеризується практичною реалізацією відповідних знань, умінь і навичок вчителів початкових класів різних кваліфікаційних категорій.